

רע"פ 332/19 - מרדכי קרמר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 332/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מרדכי קרמר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 29427-08-18 מיום 19.12.2018 שניתן על ידי כב' השופט העמית א' יעקב

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' יעקב) בעפ"ת 29427-08-18 מיום 19.12.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על דחיית בקשתו להארכת מועד להישפט בגין עבירת תעבורה על-ידי בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט ר' רז) בהמ"ש 2287-07-18 מיום 22.7.2018.

רקע והליכים קודמים

1. רכב הרשום על שמו של המבקש צולם עובר באור אדום ברמזור, עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. דו"ח תעבורה מסוג ברירת משפט נשלח למבקש בדואר רשום והקנס שבצד הדו"ח שולם.

בחלוף כשנה וחצי לאחר ביצוע העבירה, עתר המבקש לבית משפט השלום בבקשה להארכת מועד להישפט בטענה כי אף שהוא רשום כבעל הרכב, אשתו היא שנהגה ברכב בעת ביצוע העבירה, ועל כך צורף תצהיר מטעמה. ועוד טען המבקש כי אשתו היא ששילמה את הקנס בשגגה, וכי חיובו בניקוד הכרוך בעבירה יגרום לו עוול.

בית משפט השלום דחה את הבקשה וקבע כי מששולם הקנס ומשעה שחלף המועד להגשת הבקשה לביטול או להישפט, הפכה ההרשעה לחלוטה, ואין מקום לבדוק את הסיבות לתשלום הקנס.

2. המבקש ערער על ההחלטה לבית המשפט המחוזי. בערעורו חזר על טענותיו, והדגיש המבקש כי אשתו הצהירה שהיא זו שנהגה ברכב בעת ביצוע העבירה וכי היא זו ששילמה את הקנס שבצד הדו"ח, ללא ידיעתו וללא הסכמתו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי התצהיר של אשת המבקש לקוני - אין בו הסבר ביחס לזיכרונה נוהגת ברכב בעת ביצוע העבירה ולנסיבות תשלום הקנס. בנוסף, קבע בית המשפט כי לא ניתן כל הסבר מצד המבקש לשיהוי הרב בו הוגשה הבקשה.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

3. לטענת המבקש עניינו מעלה שאלות בעלות חשיבות כללית הנוגעות לפרשנות הראויה לסעיף 229(ח) לחוקסדרהדיןהפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). לידיו, ראוי כי תשלום קנס שהושת בגין ביצוע עבירה יהווה הודאה בביצועה, רק במקרים שבהם הקנס שולם בפועל על-ידי נהג הרכב, ולא על-ידי אדם אחר, בייחוד שעה שמדובר בדו"ח שנשלח לבעל הרכב, להבדיל מדו"ח שנמסר לידי הנהג. אולם, הערכאות המשפטיות רואות בתשלום הקנס כ"הרשעה אוטומטית", מבלי שניתן לבעל הרכב יומו בבית המשפט. המבקש הוסיף וטען כי נגרם לו עיוות דין משום שאשתו היא ששילמה את הקנס, ללא ידיעתו וללא הסכמתו, והדבר נודע לו רק כשקיבל תדפיס ניקוד מרשות הרישוי.

דין והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה ובצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בלבד שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/83 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). אמות מידה אלו אינן מתקיימות בבקשה שלפניי.

5. למרות אופן הצגת הדברים, הרי שלאמיתו של דבר הבקשה נוגעת לעניינו הפרטי של המבקש ואינה מעלה עניין בעל חשיבות כללית. פסק דינו של בית המשפט המחוזי מבוסס על בחינת טענות המבקש לאור סעיף 230 לחסד"פ. לפי הוראת הסעיף, רשאי בית המשפט לקיים משפט גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, בהתקיים התנאים הקבועים

בסעיף 229(ה) לחסד"פ בשינויים המחויבים, קרי "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד, והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה", או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורטו.

בפסק הדין נקבע כי התצהיר שצורף לבקשה על ידי אשת המבקש - לקוני ואינו מסביר את נסיבות ביצוע העבירה על ידה וכן מדוע שולם הקנס. עיון בתצהיר מאשש מסקנה זו, מה גם שאין מקום להתערבותו של בית משפט זה בקביעה מעין זו, במסגרתו של הליך רשות ערעור.

יתרה מכך, על המבקש להישפט באיחור כה ניכר, ליתן הסבר לפשר השיהוי. כפי שציין בית המשפט קמא, השיהוי הכבד שנפל בהגשת הבקשה להישפט לא הוסבר. די בכך שלא הייתה כל התייחסות מצד המבקש ללוחות הזמנים הרלוונטיים ביחס למועד בו נודע לו לראשונה על הרשעתו ולמועד פנייתו לבית המשפט, כדי להצדיק את דחייתה של בקשה זו.

6. משטענותיו העובדתיות של המבקש נבחנו ונדחו לגופן, אינני סבור כי יש מקום להידרש לשאלות פרשניות שאליהן הפנה בא-כוח המבקש או כי קיים חשש מפני עיוות דין או אי-צדק חמור המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א באדר ב' התשע"ט (28.3.2019).

ש ו פ ט